

Alegria

El flautista d'Hamelin

Contes de la
Duna

Hamelin és una ciutat tranquil·la i alegre, una ciutat bonica, amb els seus carrers empedrats per on juguen els nens i les nenes, amb casetes de fusta, amb el riu i la plaça Major on hi ha l'ajuntament que és on viu l'alcalde.

El senyor alcalde és un home alegre i simpàtic que sempre compleix la paraula i paga els deutes. Millor així, perquè tots els habitants d'Hamelin encara recorden amb temor i tristesa aquella època en què la vila va quedar-se sense nens. Us ho imagineu! Hamelin, un lloc sense nens!

Tot va començar una nit fosca de fa uns quants anys. Rates vingudes de no se sap on van envair la ciutat: n'hi havia centenars. Centenars és poc, n'hi havia milers, potser milions de rates. Tot n'era ple, Hamelin estava infestada de rates!

Quan la gent del poble ja començava a estar desesperada, un trobador va parar-se a les portes de la ciutat. El noi

era alt i prim, vestia de color verd i duia un sarró penjat a l'esquena. D'aquesta manera es va presentar a l'ajuntament i va demanar de parlar amb el senyor alcalde. Primer el va rebre amb desconfiança, però quan el jove trobador li va comunicar que ell tot sol podia netejar la ciutat de rates, a l'alcalde se li van omplir els ulls d'esperança.

—Em dieu que ho podeu fer tot sol? —va preguntar l'alcalde.
—Perfectament. Però per fer aquesta feina, vull cobrar mil escuts d'or —va contestar el trobador.
L'alcalde, és clar, va acceptar sense pensar-s'ho dues vegades.

Així doncs, el trobador va sortir a la plaça Major, va treure una flauta del sarró i es va posar a tocar. Tot caminant, tocava una música estranya, màgica, molt trista. Tan bon punt havia emès els primers sons, de tots els racons de la ciutat van sortir centenars, milers de rates que van començar a córrer darrere el flautista.

Finalment, quan ja totes les rates desfilaven darrere seu, va enfilegar el camí del riu. Quan va arribar a la vora del riu, el trobador es va aturar, però va continuar tocant la flauta. Llavors, les rates van continuar caminant, es van precipitar dins de l'aigua i es van ofegar totes. No en va quedar ni una. S'havien acabat les rates de la ciutat d'Hamelin.

Un cop foren totes mortes, el misteriós flautista va tornar a l'ajuntament per cobrar el seu deute. Però l'alcalde no va

voler complir la seva paraula i es va negar en rodó a pagar-li els mil escuts.

—Mil escuts per tocar la flauta! —exclamà l'alcalde—. Ni parlar-ne! Té cent escuts i considera't ben pagat!

El trobador va quedar molt decebut davant la negativa de l'alcalde de pagar allò que li havia promès. Va girar cua i va sortir a la plaça. Un cop a fora, va tornar a agafar la flauta i va posar-se a tocar una tonada molt alegre.

I aquesta vegada no van ser les rates, sinó tots els nens i les nenes de la ciutat d'Hamelin els qui el van seguir per tots els carrers i carrerons. Sortien de les cases, de l'escola, dels llocs on jugaven i s'afegien a la desfilada, darrere de la melodia del flautista. Ningú no els podia aturar.

Llavors el flautista va abandonar la ciutat i amb ell van marxar tots els nens i les nenes d'Hamelin. No us podeu imaginar com va quedar de trista, la ciutat. Les mares i els pares ploraven sense parar mentre reclamaven a l'alcalde que anés a buscar el flautista i que retornés els nens a casa seva.

L'alcalde va anar a buscar aquell misteriós trobador que amb la flauta màgica havia encisat tota la canalla. Quan el va trobar, li va demanar perdó mil vegades, va pagar el deute sense protestar i, d'aquesta manera, totes les nenes i tots els nens van poder tornar a Hamelin. I així, va tornar l'alegria a la ciutat.

Des d'aleshores, el senyor alcalde i tots els habitants d'Hamelin són coneguts perquè són persones de paraula. Tothom sap que quan diuen una cosa... sempre la compleixen i sempre paguen tots els deutes sense protestar. I gràcies a aquell misteriós flautista, Hamelin és ara una ciutat feliç.